

**БРЕЎБУД
БАЛДАЧУ**

**ГРАДЪТ
НА
МЕЧТИТЕ**

РОМАН

Превел от английски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

DAVID BALDACCI

DREAM TOWN

Copyright © 2022 by Columbus Rose, Ltd.

All rights reserved

Превод © *Милко Стоименов*

Худ. оформление © *Николай Пекарев*

Снимка на корицата © *Shutterstock*

ОБСИДИАН

София 2022

ISBN-978-954-769-539-9

3

Арчър подкара право към Западен Холивуд, където оставиха колата на служителя на паркинга. Слабичкият мъж в униформа, който взе ключа и връчи квитанция на Арчър, поклати глава, когато видя къде се намира воланът.

– Мога и сам да я паркирам – каза Арчър, забелязал реакцията му. – Единственият въпрос е колко да ти взема. И ще ми оставиш ли щедър бакшиш.

– Няма проблем, сър. Господин Кари Грант има ролс-ройс с десен волан. Джими, ей там, знае как да се оправя с подобни коли.

– Браво на Джими-Ей-Там. А сега внимавай, освен дупката от куршум на предната колонка по колата няма и драскотина и гледай така да си остане, когато я взема.

– Дупка от куршум? – възкликна изумен служителят на паркинга.

– Дребно недоразумение. Важното е да не се появят нови драскотини. Ясно?

– Както кажете. Вие сте шефът.

Арчър му връчи един долар, за да подпечата сделката.

Двамата с Либърти минаха под дългата тента и завариха „Чейсънс“ пълен с клиенти. Част от големите звезди разполагаха със собствени сепарета и мнозина от тях се бяха издокарвали в смокинги и бални рокли, за да посрещнат Новата 1953-та година със стекове и аспержи, от които капеше сос холандез, пайове с кокосов крем и най-добрите коктейли по целия булевард.

Вътре Арчър обърна внимание на начина, по който Либърти оглеждаше всички тези легендарни звезди, дошли да вечерят тук. Отначало тя изглеждаше потиснатата, досущ като провинциалистка, смаяна от присъствието на толкова знаменитости. Но после надделя

вълнението, продиктувано от факта, че се намира в тяхната компания.

– Не гледай натам, но това са – о, господи! – Франк Синатра и Граучо Маркс – прошепна Либърти.

Арчър огледа и двамата, както и многобройния им антураж, а после зърна Боб Хоуп, Милтън Бърл и Джеймс Кагни, всичките в различна степен на опиянение. В едно от задните сепарета, заобиколена от куп поклонници, седеше една жена, която бе превзела Холивуд с лекота. Арчър си каза, че ако някоя актриса тук може да съперничи на Либърти, това е единствено Мерилин Монро.

Остарелият на вид Кларк Гейбъл, издокаран в елегантен костюм от кашмир, но с разхлабена тъмnochервена вратовръзка, надигаше шот след шот на бара като човек, който изпитва неутолима жажда още от самото си раждане. Ако се вярваше на мълвата, той така и не се бе възстановил от смъртта на съпругата си Карол Ломбард, загинала в самолетна катастрофа преди десетина години.

Арчър и Либърти бяха съпроводени до своята маса от оберкелнер, издокаран в ленен костюм, който изглеждаше доста по-елегантен от този на Арчър, със свежа гардения в бутониерата на ревера, скъпи обувки на широките крака и масивен пръстен с огромен камък на ръката. Арчър бе дочул, че бакшишите в това заведение са най-високите в града, затова много се бе зарадвал, когато Либърти бе настояла да плати сметката.

Двамата седнаха и край тях веднага изникна сервитьорка с тясна синя пола и бяла блуза, закичена с жълта роза, която им поднесе менютата. Поръчаха си първо по едно питие – „Хайбол“ за Арчър и „Сайдкар“ за Либърти.

Докато очакваха коктейлите си, тя се огледа и възкликна:

– Още не мога да повярвам, че съм част от този свят, Арчър!

– Не вечеряш ли редовно тук? – усмихна се той.

– Аз съм работещо момиче. В интерес на истината, идвам тук само с теб, господинчо!

Малко след като коктейлите им пристигнаха и двамата чукнаха чаши, някой извика:

– Ел Кей? Ти ли си? Наистина ли си ти?

Арчър вдигна поглед и видя слаба като вейка жена около четиресетте с права черна коса да се приближава енергично към масата им. Зелените ѝ очи, скрити зад очила с рогова рамка, приличаха на големи кръгли жабешки яйца. Кожата ѝ изглеждаше толкова тънка и прозрачна, сякаш едва-едва покриваше оголените нерви и вихъра от емоции, който бушуваше отдолу. Арчър предположи, че ако тази жена е актриса, камерата едва ли ще успее да улови подобно качество.

– Ели? – възкликна Либърти, не по-малко изненадана от другата жена. – Ти ли си?

Ели докосна правата си черна коса и отвърна:

– Омръзна ми да бъда блондинка, която спи с ролки на главата. И бездруго в този град има прекалено много блондинки. Нямам предвид теб, Ел Кей.

– Да, знам. Много ти отива. Седни при нас, поръчай си нещо. Това е моят приятел Арчър. Арчър, Ели... Ели-нор Лам.

Двамата се здрависаха. Докато Елинор даваше поръчката си на сервитьорката, Арчър се възползва от възможността да я огледа отново. Приятелката на Либърти бе висока малко под метър и шейсет и едва ли тежеше повече от четиресет и два-три килограма. Всичко в нея – от скулите до брадичката и от лактите до коленете – изглеждаше остро като нож. Човек имаше чувството, че може да се пореже на безброй места, доближи ли се до тази жена.

Елинор бе облечена в рокля от аленочервен тюл, цялата на волани, поставени обаче на неподходящи места; ръкавите свършваха под лактите, а подгъвът не достигаше костеливите колене. Чорапите ѝ бяха от

черна коприна, благодарение на която слабите ѝ крака не изглеждаха чак толкова мършави. Комбинацията определено бе странна, но като че ли ѝ отиваше.

На свой ред Либърти бе облякла семпла вталена червена рокля, която отлично подчертаваше всяка нейна извивка, досущ като десетсантиметрови букви в заглавие на първа страница на „Лос Анджелис Таймс“. Бе наметнала черен шал с ресни, а дългите ѝ крака неизменно привличаха мъжките погледи.

– Ел Кей? – попита Арчър.

– Някои хора се обръщат към мен с инициалите ми – обясни Либърти. – Ели е сценарист. Първият филм, в който играх, бе заснет по неин сценарий. Беше за Юнайтед Артистс. Къде си сега?

– В същата независима продуцентска компания, както и преди. Тогава от „Юнайтед“ ни бяха наели да им напишем сценарий. – Елинор Лам извади от чантата си сребърна табакера и взе от нея една „Честърфилд“. Арчър забеляза как потрепна ръката ѝ, докато дръпна от цигарата, преди да изпусне дима и през двете си ноздри. Лам му хвърли бегъл поглед, преди да се обърне към Либърти и да продължи: – Сега работя по сценарий за „Колумбия“. Това е филмът, с който Бети Дейвис ще се завърне на екрана.

– Чакайте малко! – възкликна изненадан Арчър. – Нима Бети Дейвис се нуждае от филм, с който да се завърне?

– Всеки, който отсъства от този град достатъчно дълго, се нуждае от подобен филм.

– „Всичко за Ева“ беше преди две години – намеси се Лам, – което в Холивуд е равностойно на двацет, особено за жените.

Арчър забеляза, че Либърти не прие добре тези думи и остатъкът от коктейла ѝ изчезна на една глътка в гърлото ѝ.

– Работя по проекта заедно с Дани Марс.

Това определено изненада Либърти.

– Режисьорът на този второкласен филм, в който играя, ще снима Бети Дейвис?

– За момента, да. Но все пак Бети Дейвис ще има последната дума при избора на режисьор.

– С кого си тук, Ели?

– Трябваше да съм с един тип, който така и не се появи. Ти определено нямаш моя проблем.

Сервитьорката поднесе на Лам чаша шери, гарнирана с портокалова коричка, която служеше само за украса. Арчър не познаваше хора, които да пият шери освен като лекарство, но нищо чудно да се бе движил в неподходящи компании.

– Арчър е стар приятел от Бей Таун, от север. Той заряза работата си на детектив, за да посрещне Новата година с мен.

Лам се извърна рязко и удостои Арчър с поглед, който той бе виждал много пъти. За пръв път обаче в него се бяха вперили толкова изумрудено зелени очи в рогови рамки.

– Вие сте детектив? Истински? – Въпросите прозвучаха почти като една дума.

– Частен.

– Точно частен ми трябва.

– Ели, защо, за бога, ти е притрябвал частен детектив?

Жабешките очи се вторачиха в нея с непоколебима настойчивост.

– Защото мисля, че някой се опитва да ме убие.